

ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
Detvai, Ludik, Malá, Udváros

DORUČENÉ DŇA: 21. 03. 2001

Cukrová 14
813 39 Bratislava

11C 18/96 - 95

Toto rozhodnutie je právoplatné

dňom 29.7.2003

Okresný súd Bratislava I

dňa 21/7.2003

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Handlovou v právej veci navrhovateľa: **PhDr. Miroslav Musil**, bytom v Bratislave na Dunajskej ul. č. 46, zastúpený JUDr. Štefanom Detvaiom, advokátom so sídlom v Bratislave na Cukrovej ul. č. 14 proti odporcovi: **Slovenská republika** zastúpená **Slovenskou informačnou službou** so sídlom v Bratislave o ochranu osobnosti takto

rozhodol:

Súd určuje, že navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako osoba uvedená v ustanovení § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 451/1991 Zb.

Súd určuje, že odporca neoprávnene vydal osvedčenie Č. p.: VS-1-768/94-K3-205/94 zo dňa 22. 3. 1994 podľa § 9 ods. 1 zákona č. 451/1991 Zb.

Odporca je poviný zaplatiť navrhovateľovi troyu konania v sume 3.140,- Sk na účet JUDr. Štefana Detvaiia, advokáta v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania zo dňa 4. 12. 1995 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi ochrany svojej osobnosti.

Návrh na začatie konania odôvodnil navrhovateľ tým, že odporca vydal dňa 22. 3. 1994 osvedčenie podľa zákona č. 451/1991 Zb., z ktorého vyplýva, že navrhovateľ bol údajne osobou uvedenou v § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 451/1991 Zb. Takéto osvedčenie vydal odporca napriek tomu, že po rozdelení Českej a Slovenskej federatívnej republiky takéto osvedčenie nikto neboli oprávnený vydávať.

Navrhovateľ v návrhu na začatie konania ďalej uviedol, že údaje uvedené v osvedčení sú nepravdivé, pretože nikdy neboli rezidentom, agentom, informátorm alebo ideologickým spolupracovníkom Štátnej bezpečnosti, i keď uviedol, že v súvislosti so sprievodcovskou činnosťou, vykonávanou v minulosti bol vypočúvaný Štátnej bezpečnosťou ak sa stalo, že účastník zájazdu, ktorého bol sprievodcom zostal v zahraničí.

Odporca navrhol návrh na začatie konania zamietnuť jednak z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie, nakoľko nie je právnym nástupcom bývalého Federálneho ministerstva vnútra, ktoré pôvodne osvedčenia vydávalo a jednak z dôvodu, že osvedčenie bolo navrhovateľovi vydané na základe údajov vedených v archívnych materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti. Slovenská informačná služba vydáním osvedčenia len konštatovala, že navrhovateľ je evidovaný ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 451/1991 Zb.

Vzhľadom ku skutočnosti, že sa jednalo o návrh na určenie, súd predovšetkým skúmal naliehavý právny záujem navrhovateľa na určenie v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.), podľa ktorého návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Naliehavý právny záujem na určenie je daný spravidla tedy, ak sa nemožno domáhať priamo plnenia, a ak právne postavenie navrhovateľa by bez takéhoto určenia bolo neisté.

Vzhľadom k charakteru návrhu na začatie konania s prihliadnutím na skutočnosť, že Slovenská informačná služba je v rozsahu svojej pôsobnosti oprávnená viesť evidencie, v ktorých zhromažďuje, uchováva a využíva informácie o skutočnostiach a osobách, ktoré majú priamu súvislosť s plnením úloh informačnej služby, dospel súd k záveru, že naliehavý právny záujem navrhovateľa na určenie je daný.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výsluchom svedkov Mariána Čambálka, Vladimíra Kršáka, posudkom Kriminalistickeho a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava, výsluchom Mgr. Ľubice Benkovičovej, oboznámil sa s Osvedčením podľa § 9 ods. 1 zák. č. 451/91 Zb., osobným zväzkom navrhovateľa, vedeným bývalou Štátnej bezpečnosťou, Uznesením vlády Slovenskej republiky zo dňa 20. 4. 1993 č. 276 a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 22. 3. 1994 vydala Slovenská informačná služba (SIS) osvedčenie č. p. : VS-1-768/94-K3-205/94, v ktorom riaditeľ SIS osvedčuje, že navrhovateľ je evidovaný ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 451/1991 Zb.

Bývalá Štátnej bezpečnosť viedla osobný zväzok navrhovateľa, obsahom ktorého sú skutočnosti tvoriace predmet štátneho tajomstva.

Súd sa oboznámil s jednotlivými listinami tvoriacimi obsah osobného zväzku. Z osobného zväzku vyplynulo, že navrhovateľ neboli využívaný na konkrétné akcie, neabsolvoval výcvik ani

školenie, nedostal žiadnu odmenu. Vo zväzku nie je uvedená žiadna konkrétna úloha, ktorú by splnil.

Svedok Marián Čambálik vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že sa s navrhovateľom stretol raz alebo dva krát, pričom sa rozprávali o všeobecných veciach a navrhovateľ hovoril len to, čo bolo v novinách. Svedok uviedol i to, že určitá osoba mohla byť ako spolupracovník zaevidovaná do databázy Štátnej bezpečnosti aj bez toho, aby podpísala záväzok spolupracovať. Takáto osoba nemusela vedieť o tom, že je o nej vedený materiál.

Podľa § 2 ods. 1 písm) zákona č. 451/1991 Zb., ktorým sa ustanovujú niektoré ďalšie predpoklady na výkon niektorých funkcií v štátnych orgánoch a organizáciách Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, Českej republiky a Slovenskej republiky, predpokladom na výkon funkcie uvedenej v § 1 je, že občan v období od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 neboli evidovaní v materiáloch štátnej bezpečnosti ako rezident, agent, držiteľ požičaného bytu, držiteľ konšpiračného bytu, informátor alebo ideový spolupracovník štátnej bezpečnosti.

V prípade navrhovateľa sa malo jednať o agenta.

Podľa výkladového slovníka slovenského jazyka sa pod pojmom agent rozumie tajný agitátor, diverzant, tajný policajt, špión.

Z vykonaného dokazovania – obsahu osobného zväzku navrhovateľa i z výsluchu svedka Čambálka vyplynulo, že navrhovateľ nespĺňa ani jeden z pojmových znakov označenia „agent“.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako osoba uvedená v ustanovení § 2 ods. 1 písm. b) zák. č. 451/1991 Zb. a návrhu na začatie konania v tejto časti vyhovel.

Tej časti návrhu na začatie konania, ktorou sa navrhovateľ domáhal určenia, že odporca neoprávnene vydal predmetné osvedčenie odporca neodporoval a sám sa vyjadril tak, že osvedčenie bolo vydané po 20. 1. 1994, ktorým dňom bola ohraničená lehota, v rámci ktorej mohla Slovenská informačná služba vydávať osvedčenia podľa Uznesenia vlády SR zo dňa 20. 4. 1993.

Podľa ustanovenia § 9 zákona č. 451/1991 Zb. osvedčenie vydáva Federálne ministerstvo vnútra a doručuje ho občanovi do vlastných rúk.

Na základe článku 1 ods. 1 ústavného zákona č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej republiky uplynutím 31. decembra 1992 zaniká Česká a Slovenská Federatívna Republika.

Podľa čl. 2 uvedeného ústavného zákona pôsobnosť Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorá jej bola zverená ústavnými a inými zákonmi, prechádza na Českú republiku a na Slovenskú republiku 1. januárom 1993.

Podľa čl. 3 ústavného zákona zánikom Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zanikajú štátne orgány Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky

Podľa § 33 zák. č. 347/1990 Zb. v znení zák. č. 453/1992, ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení noviel do vydania novej zákonnej úpravy patrí vláde Slovenskej republiky rozhodovať o tom, ktoré ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy Slovenskej republiky a v akom rozsahu vykonávajú v súvislosti s ústavnoprávnymi zmenami doterajšiu pôsobnosť ústredných orgánov štátnej správy Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky. Takéto rozhodnutie vlády Slovenskej republiky je účinné najviac 9 mesiacov.

Z uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 276 zo dňa 20. 4. 1993 súd zistil, že pôsobnosť vykonávaná Federálnym ministerstvom vnútra na úseku vydávania osvedčení podľa zákona č. 451/1991 Zb. bola v rozsahu pôsobnosti Slovenskej republiky zverená do pôsobnosti Slovenskej informačnej služby. Uvedeným uznesením vláda Slovenskej republiky odporučila riaditeľovi Slovenskej informačnej služby sústredit' potrebné informačné databázy nevyhnutne na plnenie úloh podľa zákona č. 451/1991 Zb.

Z vyššie uvedených právnych noriem je zrejmé, že právomoc Slovenskej informačnej služby vydávať osvedčenia podľa zákona č. 451/1991 Zb. zanikla dňom 20. 1. 1994, predmetné osvedčenie teda bolo vydané neoprávnene.

Na základe uvedených skutočností rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách konania účastníkov rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Trový konania navrhovateľa, ktorý mal v konaní úspech, pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 1.000, - Sk a z trov právneho zastúpenia advokátom.

Trový právneho zastúpenia advokátom pozostávajú z odmeny za nasledovné úkony právnej pomoci – prevzatie a príprava zastúpenia, návrh na začatie konania, pojednávania v dňoch 4. 4. 1996, 7. 5. 1996, 5. 11. 1996, 3. 12. 1996, 14. 12. 1998, 24. 5. 1999 á 200, - Sk + paušál 2 x 45, - Sk, 5 x 70, - Sk, 1 x 100, - Sk, teda v sume 2.140,- Sk.

Náhradu trov konania navrhovateľa v celkovej sume 3.140, - Sk je odporca povinný zaplatiť v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 O. s. p. na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu písomne, dvojmo.

v Bratislave, 1. 3. 2001

Za správnosť vyhotovenia:
Portášová

Pat

JUDr. Eva Handlová

